

ΔΗΜΩΔΕΙΣ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ.

- Ὅσα θυμᾶσαι ξέχασ' τα κι' ἄλλοι καιροὶ μᾶς φτάσαν. Σπίτι μου, σπιτάκι μου, φτωχοκαλυβάκι μου!
 Ὅσο ἔχει τὸ πουγγί σου ὅλ' οἱ φίλοι 'νε μαζί σου. Σπρώχνε πάντα τὴν δουλειά σου μὴν ἀφίνης νὰ σὲ σπρώχνῃ.
 Ὅσῳ λιγώτερό μιλάς τόσο πολὺ ἀκούεις. Στάλα τὴ στάλα τὸ νερὸ τὸ μάρμαρο τρυπᾷ.
 Ὅταν βγάνης καὶ δὲν βάνεις πάντεχε, 'ς τὸν πάτο φτάνεις. Στὸν κάμπο γίνετ' ἡ ζημιὰ 'ς τὸ σπίτι καταντάει.
 Ὅταν γίνετ' ἡ δουλειά σου ἄφινε κι' ἄς λέγῃ ὁ κόσμος. Σύντεκνε καὶ σαν μιλοῦμε συχογύριζε τὴν πῆττα.
 Ὅταν ὁ σκύλος σου πεινᾷ τοὺς ξένους μὴ ταγίζης. Τὰ δαχτυλίδι' ἂν ἔπесαν τὰ δάχτυλ' ὅμως στέκουν.
 Ὅταν θενᾶρθῃ ἓνα κακὸ σέρνει μαζί του κι' ἄλλο. Τὰ σκεπασμένα κάρβουνα βαστοῦν ζεστὴ τὴ στάχτη.
 Ὅταν φοφίση ὁ μαῦρός μου, χόρτάρι ἄς μὴ φυτρώσῃ. Τῆς ἀδικιᾶς τὸ γέννημα σὲ ποντισμένο μῦλο.
 Ὁ φίλος σὲ μιὰ ὥρα ἀξίζει μία χώρα. Τί σὲ νοιάζει γιὰ ἄερα ποῦ δὲν μπαίνει 'ς τὰ πανιά σου;
 Ὁ ψεύτης δὲν πιστεύεται κι' ἀλήθεια ὅταν λέγῃ. Τὸν γάδαρο δὲν τὸν ῥωτοῦν ὅταν τὸν σαμαρόνουν.
 Παιδί ποῦ δὲ γεννήθηκε ὄνομα δὲν τοῦ βγάζουν. Τὸ δένδρο ὅταν κόβεται δύσκολα ξεφυτρώνει.
 Παποῦτσι ἀπ' τὸν τόπο σου κι' ἄς ἦν καὶ μπαλωμένο. Τὸ καλὸ τὸ παληκάρι ξέρεי κι' ἄλλο μονοπάτι.
 Παρὰ φίλο δολερὸ ἔχε φανερὸ ἐχθρό. Τὸ μῆλο ὅσο κρύβεται τόσο γλυκομυρίζει.
 Πές μου ποιά ν' ἡ συντροφιά σου νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀνθρωπιά σου. Τὸνα χέρι νίβει τᾶλλο καὶ τὰ δυὸ τὸ πρόσωπο.
 Πότιζε τὸν ξένο κῆπο γιὰ νὰ ξεραθῇ ὁ δικός σου. Τὸ ποτάμι κάθε μέρα κούτσουρα δὲν κατεβάζει.
 Πουλὶ ὅπου σοῦ πέταξε ὀπίσω δὲν γυρίζει. Τοῦ γαιᾶρου χάρι κάνεις μόνο τ' ἄχερά σου χάνεις.
 Ποιὸς τὸ γονεῖό του δὲν γροικᾷ κακῶς κακοῦ θὰ πάγῃ. Τοῦ φτωχοῦ τὸ εὔρημα ἔ' καρφὶ ἢ πέταλο.
 Πῶχει κεφάλι γυάλινον ἄς μὴ χτυπᾷ 'ς τὴν πέτρα. Τῶν ἀκριβῶν τὰ κτήματα σὲ χαροκόπων χέρια.
 Σὰν μαγειρεύης φέμματα τὸ πιάτο σου τὸ ξέρει. Τῶν φρονίμων τὰ παιδια πρὶν πεινάσουν μαγειρεύουν.
 Σαν τὸ λὰς καὶ δὲν τὸ κάνεις τὴν ὑπόληψί σου χάνεις. Φύλαξέ με ὅταν μ' εὔρης γιὰ νὰ μ' ἔχῃς ὅταν θέλῃς.
 Σ' ἐπῆρα γιὰ τριαντάφυλλο καὶ βρέθηκαν τσουκνίδα. Χωρὶς λάδι χωρὶς ξεῖδι πῶς θὰ κάμωμε ταξεῖδι;
 Σ' τοῦ σκύλου τὸ προσκέφαλο ψωμί δὲν ξημερώνει. Ψάρια μέσ' ἀπ' τὸ γιαλὸ ὅσα θέλεις σὲ πουλῶ.
 Σὲ τάβλα ποῦ δὲν ἔστρωσες τὸ χέρι μὴν ἀπλόνῃς. Ὡσὰν τὸν σκλάβο δούλευε καὶ σὰν τὸν ἄρχο τρῶγε!

ΟΛΙΓΑ ΠΕΡΙ ΔΩΡΩΝ.

Ἡ συνήθεια τῶν δώρων κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Χριστουγέννων ἔχει καθαρῶς γερμανικὴν τὴν καταγωγὴν. Οἱ ἀρχαῖοι Γερμανοὶ ἐώρταζον περὶ τὰς χειμερινὰς τροπὰς τοῦ ἡλίου (Julzeit) τὴν ἀναγέννησιν τοῦ φωτός. Κατὰ τὴν ἐορτὴν ταύτην ἔπεμπον δῶρα πρὸς ἀλλήλους, κηρία, πλακοῦντας ἐκ μέλιτος καὶ ἀλεύρου, καὶ μῆλα καὶ κάρυα, τὰ ἀρχαῖα σύμβολα τῆς γονιμότητος. Κατὰ τὸν 4^{ον} αἰῶνα ἡ χριστιανικὴ ἐορτὴ τῶν Χριστουγέννων ἀντικατέστησε παρὰ τοῖς Γερμανοῖς τὴν ἐθνικὴν ταύτην ἐορτὴν τοῦ φωτός,

ἀλλ' ἡ συνήθεια τῶν δώρων παρέμεινε. Προϊόντος τοῦ χρόνου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ ἡ ποιότης τῶν δώρων μετεβλήθη, ὡς εἰκός. Ἀντὶ κηρίων, πλακοῦντων, μῆλων καὶ κάρυων ἤρχισαν νὰ χαρίζονται πολυτιμώτερα καὶ πλουσιώτερα δῶρα. Πρὸ πάντων οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ ἀρχόντες τῆς γῆς προσεπάδουν νὰ χαροποιῶσι καὶ ἐκπλήττωσιν ἀλλήλους διὰ δώρων ἐκλεκτῶν, ἀνεκτιμῶν.

Οὕτω λ. χ. ἡ σύζυγος τοῦ βυζαντινοῦ αυτοκράτορος Λέοντος Δ'. Εἰ-